

endeligen denne Tidsfrist være til Ginder for, at vort Forslag bliver antaget, saa ere vi vilige til at tage den bort og stille et nyt Ændringsforslag til tredie Behandling. Lad os saa antage Folkethingets oprindelige Forslag, saaledes modificeret, at det indskrænkes til dem, der ere bundne ved Ægteffabsløste, førend de blive Invalider. Hensynet til Statskassen, som ogsaa er berørt, synes dog i det Tilfælde, vi have for Os, at være noget Underordnet, saameget mere som de forudsatte Omstændigheder just ikke ville være af dem, der hyppigst ville indtræde. Motiverne til Lovudkastet synes selv at erkjende det Hensyns Berettigelse, som vi ved Ændringsforslaget have taget. Der staaer nemlig: „Statskassen vilde vistnok blive paabyrdet altfor betydelige Udgifter, naar der indrømmedes Invaliderne Afgang til i Løbet af en vis Tid at indgaae Ægteffab, ligesom Staten ikke heller i Reglen kan give det Medhold, at Noget indlader sig i Ægteffab, der ikke seer sig istand til selv at forsørge den Familie, han stifter.“ Ved disse Ord, at Staten i Regelen ikke kan give Saadant Medhold, synes det dog tilkjendegivet, at der er Tilfælde, hvor et billigt Hensyn kunde tages. Man kunde maaffee ogsaa indvende, at Vedkommende jo kunde gifte sig, førend han drog i Felten; — det sees jo, at det ofte skeer; men det gjælder da i alt Fald ikke den, der udenfor Krigstilfælde kommer til Skade i sit Kald, og desuden kunde der tænkes forskjellige Omstændigheder, som gjøre det umuligt for Vedkommende, saaledes at stikke sig. Naar man endelig henter en Indvending fra det Banseelige i at bevise Tilværelsen af et givet Ægteffabsløste, og maaffee endogsaa vil hentyse til Forordn. af 5. Marts 1734 § 3, som fordrer et særdeles formeligt Bevis for Tilværelsen af et Ægteffabsløste, saa skulde jeg forment, at Saadant ikke her kan faae nogen Anvendelse. Her er ikke Tale om at tvinge En til Ægteffab paa Grund af et Løste, som juridisk skal bevises; her synes det mig at

være tilstrækkeligt, naar saadanne Data godtgøres, der ikke lade nogen rimelig Tvivl om, at det paa den omspurgte Tid har været Vedkommendes Hensigt at ægte hinanden. Det forekommer mig ikke, at strenge juridiske Beviser behøves; det synes mig, at den vedkommende bestyrende Autoritet efter bedste Skjønnende maa kunne afgjøre, om samtlige Omstændigheder qualificere til Understøttelse; og, vil man endelig fordrø juridiske Beviser, ville saadanne virkelig ogsaa ofte kunne tilveiebringes, uden at der derfor kan blive Spørgsmaal om nogen Analogie fra Forordningen af 1734. Jeg skal saaledes tillade mig at anbefale vort Ændringsforslag.

Orsted: Jeg skal ikke opholde mig ved de flere Bemærkninger, jeg kunde have at gjøre ved nærværende Afsnit, som i mange Maader stiller Enferne i et mindre fordeelagtigt Forhold end det, hvori de ved andre lige Leiligheder ere stillede. Jeg skal blot opholde mig ved § 17, som synes mig at indeholde en meget stor Haardhed imod Invaliderne, at nemlig, naar de gifte sig efter den Tid, de ere blevne saarede eller paa anden Maade komne i Invalidens Tilstand, saa skulle de Enfer, de da efterlade sig, ikke have nogen Afgang til Understøttelse. Man har der taget Analogie fra, hvad der gjælder efter Pensionsloven; men der forekommer mig at være stor Forskiel paa det Tilfælde, hvor en Embedsmand, efter at være afgaaet, indgaaer Ægteffab, og det, hvor Invalider indgaaer Ægteffab. Naar en Embedsmand er afgaaet, saa har Staten, med Undtagelse af den Pensionsforpligtelse, der hviler paa den, ikke noget videre Forhold til ham; men til Invaliden staaer den i et Forhold, som grunder sig paa det, han har lidt i Statens Tjeneste, som synes mig at maatte virke for Fremtiden, og det hører da vist til at gjøre hans Eksistens nogenlunde taalelig, at han har Leilighed til at tage sig en Medhjælp, og at han ikke skal være udsat for særdeles trange Kaar.